LYLA SAGE
NEBEZPEČNÁ HRANICE
UKÁZKA Z KNIHY

TEDDY

Nic člověk necítí po ránu raději, než smrad vyčpělých cigaret a rozlitého piva. Vcházet večer do *Ďáblovy boty* byla jedna věc, a upřímně to byla jedna z mých oblíbených věcí. Ale během dne to byl útok na všechny smysly. Téměř jsem cítila, jak mi na semišové bundě (krémové, vintage, s třásněmi, naprosto rozkošné, a přesto frajerské) ulpívá duch špatných rozhodnutí.
Takže proč jsem v neděli v sedm ráno vcházela do nejomšelejšího retro baru ve Wyomingu? Protože mě o to požádala moje nejlepší kámoška, pro kterou bych udělala cokoliv.
S Emmy Ryderovou jsme se přátelily od narození – téměř doslova. Táta začal pracovat na jejich rodinném ranči, když mi bylo jen několik měsíců a Emmy byla jen o pár měsíců starší než já. Moje nejstarší vzpomínka je na to, jak jsme skákaly přes užší část říčky protékající rančem Rebel Blue. Několikrát jsme skočily z jednoho břehu na druhý, pořád dokola, dokud Emmy neuklouzla a nespadla do vody. Pořád slyším ten cákanec a zvuk hýbajících se říčních kamenů, který ho provázel. Okamžitě jí otekl kotník jako balon, a dokonce už v pěti nebo šesti letech jsem věděla, že by takhle kotník rozhodně vypadat neměl. Pomohla jsem jí z říčky ven a celou cestu domů ji podpírala.
A od té doby jsme tady jedna pro druhou vždycky byly.
Její snoubenec, Luke Brooks, *Ďáblovu botu* vlastnil. Před několika lety ji zdědil po svém otci a vlastně se mu jako majiteli doopravdy dařilo. Brooks si pro bar vysnil spoustu věcí. Jednou z největších byla instalace mechanického býka – ne, nedělám si srandu –, což byl důvod, proč jsem měla trávit neděli přehrabováním se v krabicích a utíráním třicetiletého prachu, špíny a bůhvíčeho ještě, abych pro něj udělala místo.
Ale nevadilo mi to. Navíc jsem mu to tak trochu dlužila vzhledem k tomu, že jsem ho včera v noci vykopla z jeho a Emmyiny postele, abychom si spolu my dvě mohly udělat přespávačku. Emmy s Brooksem stáli u baru, nakláněli hlavy k sobě a povídali si. Odjela jsem z jejich domu dřív, abych nám donesla kávu a poskytla jim nějaký čas o samotě, který pravděpodobně využili k sexu ve sprše – nadržení pitomci.
Občas jsem měla sto chutí sehnat si lahev s rozprašovačem, abych je mohla postříkat – jako se to dělá se zlobivou kočkou nebo psem –, když si začnou na veřejnosti projevovat náklonnost až trochu moc.
Ale Emmy a Brooks byli pro sebe stvořeni a oba jsem je milovala. Hodně. Očividně jsem měla Emmy raději, ale Luke Brooks mi za těch posledních několik let přirostl k srdci. Bylo nádherné sledovat, jak je nejlepší kamarádka milovaná tak, jak si zaslouží.
„Nesu kafe," ohlásila jsem svoji přítomnost.
Emmy se ke mně otočila. „Díkybohu, jsi hrdinka." Měla na sobě tílko, které jsem jí dala k narozeninám, s nápisem *LUKEOVY POLŠTÁŘKY* přes prsa a černé legíny.
Došlo mi, že na uklízení prvního patra *Ďáblovy boty* jsem trochu moc nóbl oblečená – džíny Wrangler, černé tílko a bunda. Ale oblečení a to, jak se cítím, když seskládám outfit, který se mi líbí, jsem měla moc ráda, a tenhle se mi doopravdy líbil. Oblečení bylo jako brnění, což se mi bude hodit, jestli se dneska ukáže i jistý Emmyin starší bratr.
Ne Wes. Wese jsem milovala.
Podala jsem jí kávu, kterou si ode mě vděčně vzala. Sevřela ji v prstech a lokla si. Ve světle se zaleskl prsten osázený diamanty. Zadívala se na papírový držák na nápoje v mých rukách. Měla jsem ještě dvě kávy – ledové latté s hnědým cukrem pro mě a černou kávu pro Brookse.
Emmy překvapeně pozvedla obočí. „Zajímavé," poznamenala. „Vzpomínám si, že jsem tě požádala, abys přinesla kafe i Gusovi."

„Hm," odpověděla jsem a pokrčila rameny. „Asi jsem zapomněla." Gus byl Emmyin starší bratr a Brooksův nejlepší kámoš, a především můj úhlavní nepřítel.
Maloměsta jsou spředená z komplikovaných pavučin.
Nešlo o to, že bych Guse nesnášela… no… to vlastně škrtám. Tak trochu jsem ho nesnášela. Ani si nepamatuju, jak to začalo (to je lež, ale o to nejde). Hlavně mi vždycky připadalo, jako že on nemá rád mě, takže jsem ho taky neměla ráda, což vyústilo v to, že jsme k sobě byli navzájem rozkošně zlomyslní.
Byl to takový… bručoun. Chlapům, co vypadají tak dobře, by nemělo být dovoleno chovat se jako kreténi. Byla to falešná reklama.
A s věkem se to u něj ještě zhoršovalo.
Emmy si povzdechla. „Co kdyby ses dneska snažila být hodná?" zeptala se.
„To se mi moc nelíbí," odpověděla jsem a Brooks se zpoza baru zasmál. Došla jsem k němu a podala mu jeho kávu. Zvedl ji, jako by nám připíjel.
„Díky, Ted," řekl. „Gus přijde později, takže máš čas připravit si slovní arzenál."
„Vidíš?" pravila jsem a ohlédla se na Emmy. „On to chápe."
Emmy věnovala Brooksovi významný pohled, ale on na ni jen mrkl. Sledovala jsem, jak mírně pookřála. „Jen jsem si myslela, že by bylo hezké, kdyby k sobě naši svědkové nechovali nenávist," poznamenala. Při slově svědek mě mírně bodlo u srdce.
Samozřejmě že jsem byla nadšená, že jsem Emmyina svědkyně. Byla jsem nadšená z její svatby, života, všeho. Ale občas, když došlo na téma svatby, mě to rozesmutnilo. Ne neutěšitelně nebo podobně, ale cítila jsem, jak ve mně střetává radost za nejlepší kámošku a smutek za mě. Jako by soupeřily o to, kdo komu zasadí tvrdší ránu a omráčí protivníka jako první.
Byla to připomínka, že jsme každá v jiné životní fázi, a děsila mě. Emmy mě vždycky potřebovala. Jedna pro druhou jsme byly na prvním místě. Teď měla Brookse a bála jsem se, že už mě nebude potřebovat jako dřív, že už mě nebude potřebovat tak, jako jsem já potřebovala ji.
„Tak by si možná Brooks měl vybrat milejšího svědka," pokrčila jsem rameny a zadívala se na něho. „Ona má dva bráchy, víš?"
On se jen usmál a odpověděl: „Všiml jsem si."
Emmy si povzdechla a nechala to být. Snažila se to mezi námi s Gusem urovnat několikrát do měsíce. Nikdy to nefungovalo, ale obdivovala jsem její výdrž. Moje nejlepší kámoška se nikdy nevzdávala. Přesměrovala moji pozornost k listu papíru na baru, kde s Brooksem vypsali seznam úkolů pro dnešní den. Cíl byl jasný – vyklidit všechno harampádí z prvního patra a přesunout všechno, co se dalo zachránit, do sklepa.
Brooks s Gusem si vezmou sklep, což bylo v pohodě, protože to místo bylo jak z hororu, a já rozhodně neměla dneska náladu na to, abych se nechala posednout démonem. Ledaže by to byl sexy démon, pak bych se nechala přesvědčit. Emmy a já budeme v prvním patře. Brooks měl v plánu udělat tam menší bar a nové posezení a zrušit posezení v přízemí, aby tím udělal prostor pro mechanického býka.
Jakmile jsme se vyzbrojily pytli s odpadky, rukavicemi a prostředky na uklízení, začaly jsme s Emmy stoupat po rozviklaných schodech do prvního patra *Ďáblovy boty*. V tu chvíli se otevřely zadní dveře a do baru loudavým krokem vešel Gus Ryder. Cítila jsem, jak se mi zvedá tlak.
Měl na sobě upnuté vybledlé modré tričko, šedé tepláky a kšiltovku Carhartt. Tmavě hnědé vlasy nosil poslední dobou delší. Vloni si začal pěstovat knír místo krátce zastřižených vousů, které si osvojil ve dvaceti. Kníru se pořád dařilo, a ačkoliv mu podle mě slušel, když jsem ho uviděla, vypadlo ze mě: „Čau, pornokníre, díky že ses k nám přidal."
„Jdi do háje, Theodoro," odpověděl mi, aniž by se byť jen podíval mým směrem. Zněl znuděně. A ze způsobu, jakým vyslovil moje jméno, jsem zaťala čelist.

„Neukradl jsi to tričko Riley ze skříně?“ zeptala jsem se a ukázala na upnuté modré tričko. Riley byla Gusova šestiletá dcera a oděv úzce obepínající jeho hrudník a bicepsy vypadal dost velký na to, aby mohl být její.
„Víš,“ odpověděl a konečně na mě upřel svoje smaragdové oči, „je mi docela nepříjemné, jak na mě zíráš.“
„No, *mně* je zase docela nepříjemné, jak jsou ti přes tričko vidět bradavky,“ opáčila jsem. „Brooksi,“ ohlédla jsem se na něho, „v těchhle podmínkách pracovat nemůžu.“
Brooks pokrčil rameny a odpověděl: „To si vyřiď s šéfkou,“ kývl k Emmy, která nás s Gusem pozorovala. Nepobavilo ji to.
„Gusi, ty a tvoje bradavky jste ve sklepě. Ted, jdeme,“ podotkla. Následovala jsem ji po schodech, ale pak jsem se ke Gusovi otočila a zamávala mu.
Ukázal mi prostředníček.
Zadoufala jsem, že ho sežere démon.

O několik hodin později jsme s Emmy měly přes deset plných pytlů na odpadky a špína *Ďáblovy boty* mi vytvořila na kůži povlak. Silně jsem podcenila zpustlost prvního patra baru. Semišovou bundu jsem si musela sundat, odložit na židli a přikrýt plastovým pytlem, aby byla vůbec nějaká naděje, že zůstane čistá. Na druhou stranu jsem našla několik gramofonových desek, o kterých Emmy prohlásila, že si je můžu vzít domů. Napsala jsem tátovi a pověděla mu, že dneska večer si poslechneme Tanyu Tuckerovou a Willieho Nelsona.
Když jsem procházela krabice v rohu, našla jsem hromadu starých novin. Vytáhla jsem *Meadowlarkský zpravodaj* z roku 1965 a uviděla zprávu popisující *Ďáblovu botu* jako jeden z nejlepších wyomingských barů.
„Emmy,“ zavolala jsem. Vzhlédla z rohu, odkud zrovna vytahovala mokrý a špinavý kus látky.
„Viděla jsi to?“
„Další noviny?“
„Jo,“ odpověděla jsem. „Je jich tady víc?“
Emmy přikývla. „Ve sklepě jsme našli několik krabic. Luke si je chce nechat. Myslím, že několik z nich chce nechat zarámovat. S Adou taky určitě vymyslíte něco úžasného, co by se s nimi dalo provést.“ Ada byla Wesova holka. Byla to neuvěřitelně kreativní designérka. Taky jsem ráda malovala a tvořila, takže jsme spolu vycházely.
„Nemají chybu,“ podotkla jsem a procházela další papíry. Byly tam příběhy o *Ďáblově botě* a fotky v průběhu historie. *Noviny Jackson Hole* ji označil za nejunikátnější bar ve Wyomingu.
„Odneseš tu krabici do sklepa? Na konci chodby je malý kumbál, kam jsme dali ostatní.“
„Víš, jak na mě ten sklep působí,“ zakňourala jsem.
Emmy se rozesmála. „Hádám, že tohle bude tvoje šance prožít ten románek s démonem, o kterém jsi mi vyprávěla včera v noci.“
Odfrkla jsem si. Nemohla jsem uvěřit, že proti mně používá moje doporučení na knížku.
„Fajn,“ zamumlala jsem. „Ale jestli mě tam dole zavraždí, nebo unesou do nějaké zlé dimenze, budeš se cítit fakt strašně, že jsi mě k tomu donutila.“ Vklouzla jsem do bundy – nechtěla jsem ji pouštět z dohledu. Navíc jsem musela vypadat hezky pro případ, že by se objevil démon.
Emmy si položila ruku na srdce. „Slibuju, že ti uspořádám ten nejlepší pohřeb, jaký Meadowlark ve Wyomingu kdy viděl.“
„Nezapomínej, že si přeju být zpopelněná a rozprášená při ohňostroji,“ odvětila jsem.
„Zatímco Kiss budou vyhrávat ‚I Was Made for Loving You‘,“ dopověděla s mávnutím ruky.
„Já vím, já vím.“ Takhle jsem se rozhodla, když jsme s Emmy byly v šesté třídě. Chci to mít oslnivé, jasný?
Zvedla jsem bednu a vydala se po dvojích schodech. Ve sklepě panovala tma. Tohle bylo poprvé, co jsem došla až dolů, a bylo to vážně děsivé. Kde byli Brooks s Gusem?

Ve sklepě to nebylo cigaretami a zvětralým pivem tolik cítit. Prostě to tam smrdělo jen hnilobou. Taky tam byla o dost větší zima – pravděpodobně vinou paranormální aktivity číhající v koutech a skulinách. Pod nohama mi vrzala podlahová prkna. A právě když jsem se trochu uklidnila, vylekala mě hlasitá rána a já si pospíšila ke kumbálu na konci chodby.
Musela jsem se z tohohle divného sklepa hned dostat. Sexy démoni mohli klidně táhnout k čertu. Když jsem se ke kumbálu dostala, bundou jsem se zahákla o kliku a zabouchla za sebou, takže jsem zůstala v úplné tmě. Pustila jsem krabici novin a uslyšela frustrované zabručení.
V kumbálu byl ještě někdo jiný.
Otočila jsem se zpátky ke dveřím, pokusila se vysvobodit bundu a otevřít dveře. Bundu jsem sice vymotala, ale v místě, kde se zachytila do dveří, jsem ucítila trhlinu. Dveře se na druhou stranu ani nehnuly.
„Do hajzlu, Theodoro?“ ozval se těsně za mnou hluboký a naštvaný hlas.
A tak jsem se zavřela do kumbálu s Gusem Ryderem.
Přesně tak, do hajzlu.